

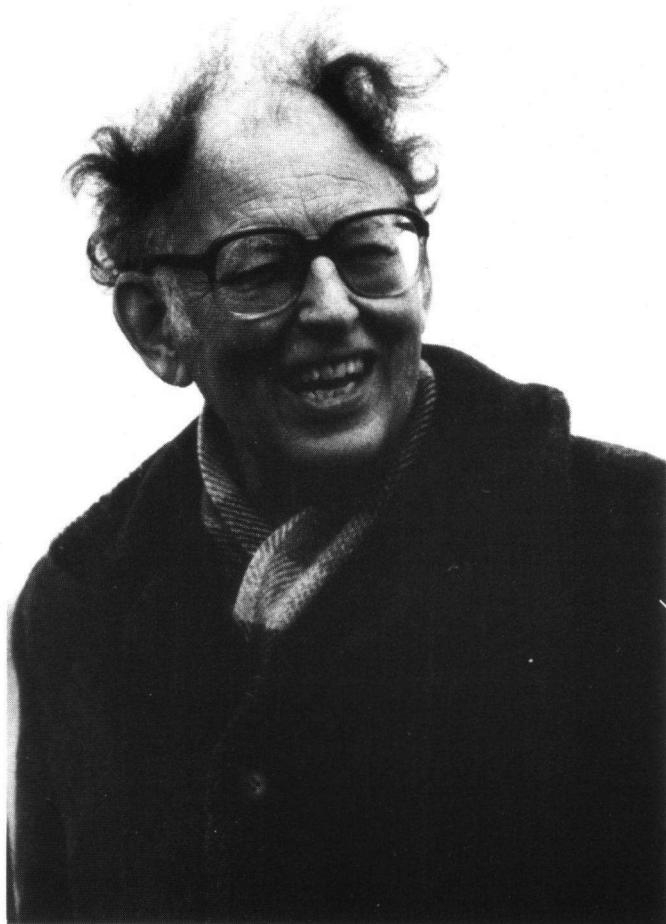
IN MEMORIAM

ADRIAAN VERDUIN

Het is ongeveer dertig jaar geleden, dat Adri Verduin en ik elkaar voor het eerst ontmoetten. We woonden niet al te ver van elkaar in die tijd en we waren beiden in schelpen geïnteresseerd.

We begonnen regelmatig bij elkaar te komen en ontdekten al spoedig, dat we dezelfde soort moeilijkheden hadden bij het op naam brengen van onze vondsten. Dit gold met name voor de kleine tot zeer kleine soorten, waarvoor geen goede literatuur beschikbaar was.

Op zeker ogenblik echter kregen we toegang tot het Rijksmuseum in Leiden. We waren allebei opgetogen over de mogelijkheid nu

Ir. Adriaan Verduin (pp. 481-2)

eindelijk onze exemplaren te kunnen vergelijken met de "standaard" (van holo-, para- en neotypen hadden we nog nooit gehoord) schelpjes in een echt museum.

Vol hooggespannen verwachtingen reden Adri en ik in zijn oude "eend" op zaterdagmorgen naar Leiden. Helaas bleek al spoedig, dat lang niet voor al onze malacologische problemen de oplossing daar te vinden was. Na enige tijd waren we dan ook uitgekeken in de collectie.

In die tijd leerde ik Adriaan Verduin ook beter kennen. Dat ging vrij langzaam, want Adri reageerde uiterlijk vaak scherp, op het sarcastische af en had een heel speciaal soort humor. Ik leerde hem echter zeer waarderen in onze discussies over malacologische problemen, maar ook in onze omgang van mens tot mens.

Toen kwam de periode, waarin in zijn leven grote veranderingen plaatsvonden. Adri vertrok naar Duitsland om daar te wonen en te werken en ik verhuisde naar het oosten des lands om een nieuwe baan te aanvaarden. We hadden het allebei druk en hadden nauwelijks contact meer.

Plotseling kwamen we elkaar weer tegen. Adri ging in Leiden wonen en kon zich daar vrijwel geheel aan zijn hobby gaan wijden. Toch zou Adri's wetenschappelijk malacologisch werk waarschijnlijk geheel anders verlopen zijn, als niet juist in die tijd de boeken van Nordsieck verschenen waren. Beiden hadden we grote bezwaren en we spraken af, dat we zelf maar eens zouden proberen om orde op zaken te stellen.

Van die tijd af ging Adriaan Verduin zich intensief met Rissoa's bezighouden. Zijn gedegen en wetenschappelijk zeer verantwoorde publikaties kennen we allen. Soms wat moeilijk leesbaar, maar dat kon Adri niet schelen: hij wilde in eerste instantie feiten vastleggen. Zijn interpretatie van die feiten kon altijd ter discussie komen, maar de feiten zelf bleven recht overeind. Heel vaak hebben wij samen over deze splitsing gediscussieerd. We waren het vaak oneens, maar stelden elkaars oordeel op hoge prijs.

Als honorair medewerker van het Rijksmuseum van Natuurlijke Historie te Leiden vond hij ook in die gemeenschap zijn eigen plaats. De Malacologische Vereniging heeft hij op veel manieren geholpen, met name ook jarenlang als redacteur van het Correspondentieblad. Veel leden van de N.M.V. en ook velen daarbuiten hebben van zijn kennis en ervaring mogen profiteren.

De laatste jaren werd Adri's gezondheid minder. Hij kwam ook minder aan de studie toe. Toen opeens kwam een zware hartaanval die hij weliswaar overleefde, maar waarna toch nog slechts zeer beperkte mogelijkheden overbleven. Al zijn plannen, die hij ondanks dat toch nog had, kunnen nu nooit meer worden uitgevoerd.

Adriaan Verduin overleed op 30 november 1988. Hij zal ongetwijfeld in de herinnering van velen van ons voortleven en zijn wetenschappelijk werk heeft zijn naam voor altijd verbonden aan de Rissoidae. Moge dat een troost zijn voor zijn vrouw en kinderen.

John J. van Aartsen